

DOMSTOLENS DOM
den 26 februari 2002 *

I mål C-23/00 P,

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Sims-Robertson och I. Díez Parra, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 1 december 1999 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (andra avdelningen) i de förenade målen T-125/96 och T-152/96, Boehringer mot rådet och kommissionen (REG 1999, s. II-3427), i vilket det förs talan om att denna dom delvis skall upphävas,

i vilket de andra parterna är:

Boehringer Ingelheim Vetmedica GmbH

C.H. Boehringer Sohn,

* Rättegångsspråk: engelska.

Ingelheim am Rhein (Tyskland), företrädda av D. Waelbroeck och D. Fosselard, avocats, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i första instans,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av X. Lewis, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter i första instans i mål T-125/96
och svarande i första instans i mål T-152/96,

Fédération européenne de la santé animale (FEDESA), Bryssel (Belgien), företrädd av A. Vandencastele, avocat, med delgivningsadress i Luxemburg,

Stichting Kwaliteitsgarantie Vleeskalverensector (SKV), Haag (Nederländerna), företrädd av G. van der Wal, advocaat, och L. Parret, avocat, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter i första instans

och

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt av G. Amodeo, i egenskap av ombud, biträdd av D. Lloyd Jones, QC, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient i första instans i mål T-125/96,

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann, F. Macken och N. Colneric samt domarna A. La Pergola (referent), J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen och V. Skouris,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 4 oktober 2001 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Europeiska unionens råd har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 27 januari 2000, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 1 december 1999 i de förenade målen T-125/96 och T-152/96, Boehringer mot rådet och kommissionen (REG 1999, s. II-3427, nedan kallad den överklagade domen), och yrkat att denna dom skall upphävas delvis.

Tillämpliga bestämmelser

- 2 Den 26 juni 1990 antog rådet förordning (EEG) nr 2377/90 om inrättandet av ett gemenskapsförfarande för att fastställa gränsvärden för högsta tillåtna restmängder av veterinärmedicinska läkemedel i livsmedel med animaliskt ursprung (EGT L 224, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 33, s. 117)
- 3 Med stöd av denna förordning fastställer kommissionen gränsvärden för högsta tillåtna restkoncentrationer (nedan kallade HTR). I artikel 1.1 b i nämnda förordning definieras dessa HTR som den högsta koncentration av restmängder, som är ett resultat av att veterinärmedicinska läkemedel har använts, ”som kan godtas av gemenskapen i enlighet med dess lagstiftning eller anses vara godtagbar i eller på livsmedel”.
- 4 I förordning nr 2377/90 föreskrivs att farmakologiskt aktiva substanser som används i veterinärmedicinska läkemedel måste antecknas i en av de fyra förteckningar som avses i bilagorna 1—4 till nämnda förordning, efter det att riskerna som substanserna utgör för människors hälsa bedömts. Bilaga 1 avser substanser för vilka ett HTR kan fastställas, bilaga 2 avser substanser för vilka det inte framstår som nödvändigt att fastställa ett HTR, bilaga 3 avser substanser för vilka det under vissa förhållanden får fastställas ett preliminärt HTR och

bilaga 4 avser substanser som på grund av sin skadlighet inte kan åsättas något HTR.

5 I artikel 6.1 i förordning nr 2377/90 föreskrivs följande:

”För att i bilaga 1, 2 eller 3 uppta en ny farmakologiskt aktiv substans som är

— avsedd att användas i veterinärmedicinska läkemedel för att tillföras livsmedelsproducerande djur, och

— avsedd att släppas ut på marknaden i en eller flera medlemsstater som inte tidigare godkänt användning av den berörda substansen för livsmedelsproducerande djur,

skall den som ansvarar för utsläppandet på marknaden lämna in en ansökan till kommissionen....”

6 Den 29 april 1996 antog rådet direktiv 96/22/EG om förbud mot användning av vissa ämnen med hormonell och tyreostatisk verkan samt av β -agonister vid animalieproduktion och om upphävande av direktiv 81/602/EEG, 88/146/EEG och 88/299/EEG (EGT L 125, s. 3).

- 7 Enligt sjätte skälet i direktiv 96/22 kan olämplig användning av β -agonister innebära allvarlig fara för människors hälsa. För konsumenternas skull bör innehav av β -agonister liksom tillförsel till alla slags djur samt avyttring för detta syfte därmed förbjudas.

- 8 För detta ändamål föreskrivs i artikel 2 b i direktiv 96/22 att medlemsstaterna skall förbjuda "[a]vyttring av β -agonister för tillförsel till djur vars kött och produkter är avsedda för konsumtion i andra syften än dem som avses i artikel 4.2".

- 9 I artikel 3 i direktiv 96/22 föreskrivs följande:

"Medlemsstaterna skall säkerställa att följande förbjuds:

- a) Tillförsel av... β -agonister till ett husdjur....

- b) Innehav av djur som avses i a i ett jordbruksföretag, utom under officiell kontroll samt avyttring eller slakt, som livsmedel, av husdjur... som innehåller ämnen som avses i a eller i vilka förekomsten av sådana ämnen har konstaterats, utom i det fall det kan bevisas att dessa djur har behandlats enligt artikel 4 eller 5.

...

d) Avyttring av kött från djur som avses i b.

e) Bearbetning av kött som avses i d.”

- 10 Medlemsstaterna kan med stöd av artikel 4.2 i direktiv 96/22, med avvikelse från vad som föreskrivs i artiklarna 2 och 3, tillåta tillförsel i definierat terapeutiskt syfte av registrerat veterinärmedicinskt läkemedel som framför allt innehåller β -agonister till vissa kategorier nötkreatur, hästdjur eller sällskapsdjur.
- 11 I artikel 1.2 b i direktiv 96/22 definieras ”terapeutisk behandling” som ”tillförsel av godkända ämnen genom tillämpning av artikel 4 i det här direktivet, till ett enstaka husdjur i syfte att, efter undersökning av en veterinär, behandla fertilitetsstörningar... och när det gäller β -agonister, för att motverka livmoderkontraktioner hos kor vid kalvning samt behandla andningssvårigheter och motverka livmoderkontraktioner hos hästdjur som uppfötts av andra skäl än för köttproduktion”.
- 12 Den 8 juli 1996 antog kommissionen förordning (EG) nr 1312/96 om ändring av bilaga III till rådets förordning nr 2377/90 (EGT L 170, s. 8).
- 13 Till följd av den ändring som genomfördes med förordning nr 1312/96 fastställs i bilaga 3 preliminära HTR för en särskild β -agonist, nämligen klenbuterolhydroklorid (nedan kallad klenbuterol). Under rubriken ”Övriga bestämmelser” anges dels att dessa HTR upphör att gälla den 1 juli 2000, dels vilka terapeutiska användningsområden för klenbuterol som är tillåtna; för nötkreatur endast vid

livmoderkontraktioner hos dräktiga kor och för hästdjur vid livmoderkontraktioner och vid behandling av andningssvårigheter.

- 14 I detta avseende anges i sjunde skälet i förordning nr 1312/96 att ”i rådets direktiv 96/22... förbjuds användandet av clenbuterol på alla livsmedelsproducerande djurarter, med undantag för vissa särskilda terapeutiska användningar på häst[djur] och kor”.

Bakgrund och förfarandet vid förstainstansrätten

- 15 Följande faktiska omständigheter i målet framgår av punkterna 3, 4, 36 och 37 i den överklagade domen.
- 16 Boehringer Ingelheim Vetmedica GmbH (nedan kallat BI Vetmedica) är ett bolag som utvecklar och marknadsför veterinärmedicinska läkemedel. BI Vetmedica är ett helägt dotterbolag till C.H. Boehringer Sohn (nedan kallat Boehringer), ett av de tjugo största läkemedelsbolagen i världen.
- 17 BI Vetmedicas marknadsandel uppgick enligt de uppgifter som lämnats till förstainstansrätten till ungefär 97 procent av försäljningen av de veterinärmedicinska läkemedel inom Europeiska unionen som omfattas av förbudet i direktiv 96/22 mot β -agonister.
- 18 Med stöd av förordning nr 2377/90 tillställde BI Vetmedica den 20 juli 1994 kommissionen en begäran om fastställelse av HTR för klenbuterol vad avser nötkreatur och hästdjur. Av utredningsskäl rekommenderade läkemedelskom-

mittén i yttrande av den 3 januari 1996 att tillfälliga HTR skulle fastställas. Dessa HTR skulle upphöra att gälla den 1 juli 2000. Till följd av nämnda begäran antog kommissionen förordning nr 1312/96.

19 Mot bakgrund av dessa omständigheter väckte BI Vetmedica och Boehringer talan vid förstainstansrätten den 9 augusti 1996. Målet registrerades under nummer T-125/96 och sökandena yrkade framför allt att förstainstansrätten skulle

— ogiltigförklara artiklarna 1, 2, 3 och 4 i direktiv 96/22, i den mån som de förbjuder försäljning av veterinärmedicinska läkemedel som innehåller β -agonister som i terapeutiskt syfte tillförs djur vars kött och produkter är avsedda att konsumeras av människor,

— fastställa att gemenskapen skulle ersätta den skada som sökandena orsakats till följd av att denna rättsakt antagits.

20 Den 27 september 1996 väckte BI Vetmedica och Boehringer ytterligare en talan vid förstainstansrätten. Denna talan registrerades under nummer T-152/96. I detta mål yrkade sökandena framför allt att förstainstansrätten skulle

— fastställa, i enlighet med artikel 184 i EG-fördraget (nu artikel 241 EG), att direktiv 96/22, i den mån det förbjuder försäljning av veterinärmedicinska läkemedel som innehåller β -agonister som i terapeutiskt syfte tillförs livsmedelsproducerande djurarter, är rättsstridigt och därför inte kan motivera begränsningarna i förordning nr 1312/96,

- ogiltigförklara förordning nr 1312/96, i den mån som den begränsar giltigheten av de HTR som har fastställts för klenbuterol till vissa terapeutiska användningsområden.

- 21 I särskild ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 31 oktober 1996 framförde rådet i mål T-125/96 en invändning om rättegångshinder enligt artikel 114 i förstainstansrättens rättegångsregler.

- 22 Genom beslut av den 13 juni 1997 tillät förstainstansrätten att Fédération européenne de la santé animale (nedan kallad FEDESA) och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland intervenerade i mål T-125/96 till stöd för de yrkanden som BI Vetmedica och Boehringer anförde. Vidare tilläts Stichting Kwaliteitsgarantie Vleeskalverensector (nedan kallad SKV) och kommissionen att intervensera till stöd för rådets yrkanden. Samma dag beslutade förstainstansrätten att tillåta att FEDESA intervenerade i mål T-152/96 till stöd för de yrkanden som BI Vetmedica och Boehringer framfört och SKV och rådet tilläts att intervensera till stöd för kommissionens yrkanden.

Den överklagade domen

- 23 Förstainstansrätten fastställde inledningsvis följande i punkt 57 i den överklagade domen:

”Yrkandet i mål T-152/96 att förordning nr 1312/96 delvis skall ogiltigförklaras grundas i huvudsak på den invändning om rättsstridighet som anförts mot direktiv 96/22, vilket sökandena i mål T-125/96 har yrkat skall delvis ogiltigförklaras. Sökandenas argument för att ifrågasätta nämnda direktivs lagenlighet är i huvudsak desamma i de båda målen.”

- 24 Mot denna bakgrund fann förstainstansrätten i punkt 58 i den överklagade domen att det var lämpligt att först ta ställning till den i båda målen aktuella frågan huruvida direktiv 96/22 var lagenligt, och därefter ta ställning till övriga frågor om upptagande till sakprövning och prövningen i sak.
- 25 Efter att i punkterna 59—141 i den överklagade domen ha prövat frågan om lagenligheten av direktiv 96/22, underkände förstainstansrätten i punkt 142 i nämnda dom de fyra grunder som BI Vetmedica och Boehringer hade åberopat för att påvisa att direktiv 96/22 var rättsstridigt.
- 26 Förstainstansrätten fann följaktligen i punkt 143 i den överklagade domen att yrkandet i mål T-125/96 från BI Vetmedica och Boehringer om delvis ogiltigförklaring av direktiv 96/22, under alla omständigheter skulle ogillas. Därmed fanns det enligt förstainstansrätten inte någon anledning att ta ställning till rådets invändning om rättegångshinder.
- 27 Efter att ha erinrat om att den redan hade fastställt att direktiv 96/22 inte åsidosatte någon av de rättsregler som BI Vetmedica och Boehringer åberopat, fann förstainstansrätten också, i punkt 146 i den överklagade domen, att deras skadeståndsyrkande i mål T-125/96, som grundades på det påstådda åsidosättandet av dessa regler, under alla förhållanden skulle ogillas. Därmed fanns det enligt förstainstansrätten inte någon anledning att ta ställning till rådets invändning om rättegångshinder.
- 28 När det gäller talan om ogiltigförklaring av förordning nr 1312/96 som BI Vetmedica och Boehringer förde i mål T-152/96, fastställde förstainstansrätten för det första i punkterna 173 och 175 i den överklagade domen att denna talan kunde tas upp till sakprövning.

- 29 Vid prövningen i sak fann förstainstansrätten vidare i punkt 176 i den överklagade domen att de två grunder som anförts av BI Vetmedica och Boehringer till stöd för nämnda talan båda byggde på samma invändning att direktiv 96/22 var rättsstridigt.
- 30 Förstainstansrätten uttalade i punkt 180 i den överklagade domen att det inte fanns någon anledning att ta ställning till rådets och kommissionens yrkande om att BI Vetmedicas och Boehringers invändning om rättsstridighet skulle avvisas, eftersom talan ändå inte kunde bifallas med stöd av någon av de grunder som de anfört för att visa att direktiv 96/22 var rättsstridigt.
- 31 Mot bakgrund av dessa omständigheter fann förstainstansrätten i punkt 181 i den överklagade domen att BI Vetmedicas och Boehringers talan om ogiltigförklaring av förordning nr 1312/96 inte heller kunde bifallas på de två grunder som de anfört till stöd för detta yrkande, i den mån de avsåg det faktum att direktiv 96/22 var rättsstridigt.
- 32 Slutligen prövade förstainstansrätten i punkterna 182—197 i den överklagade domen en tredje grund som FEDESA anfört i sin interventionsbilaga, och som BI Vetmedica och Boehringer anfört i sina svar på förstainstansrättens skriftliga frågor. Enligt denna grund skulle kommissionen ha överskridit sin behörighet enligt förordning nr 2377/90 genom att inskränka giltigheten av HTR för ett veterinärmedicinskt läkemedel till att endast avse vissa särskilt angivna terapeutiska användningsområden.
- 33 Efter avslutad prövning slog förstainstansrätten, i punkt 198 i den överklagade domen, fast att kommissionen hade gått utöver sina befogenheter enligt förordning nr 2377/90, genom att i förordning nr 1312/96 begränsa giltigheten av HTR för klenbuterol till vissa särskilt angivna terapeutiska användningsområden vad avser nötkreatur och hästdjur.

34 Förstainstansrätten fann följaktligen i punkt 199 i den överklagade domen att förordning nr 1312/96 skulle ogiltigförklaras, i den mån denna förordning begränsade giltigheten av HTR för klenbuterol till vissa särskilt angivna terapeutiska användningsområden vad avser nötkreatur och hästdjur.

35 Under dessa omständigheter meddelade förstainstansrätten följande dom:

”1) Målen T-125/96 och T-152/96 förenas vad avser denna dom.

2) Kommissionens förordning... nr 1312/96... ogiltigförklaras i den del denna förordning begränsar giltigheten av den högsta tillåtna restmängden för klenbuterol till att avse vissa särskilt angivna terapeutiska användningsområden vad avser nötkreatur och hästdjur.

3) Talan i de båda målen ogillas i övriga delar.

4) I mål T-125/96 förpliktas sökandena, och FEDESA såvitt avser dess intervention, att bära sina egna kostnader samt ersätta rådets kostnader. Förenade kungariket, kommissionen och SKV skall bära sina egna kostnader.

5) I mål T-152/96 skall kommissionen, förutom att bära sina egna kostnader, ersätta hälften av sökandenas respektive FEDESA:s kostnader, varvid dessa skall bära den andra hälften av sina kostnader. Rådet och SKV skall bära sina kostnader.”

Överklagandet

36 Rådet har i sitt överklagande yrkat att domstolen skall

- pröva invändningen om rättegångshinder som rådet anförde i första instans i mål T-125/96, och
- upphäva den del av den överklagade domen vari förstainstansrätten ansåg att det saknades anledning att pröva invändningen om rättegångshinder.

37 Rådet har till stöd för sin talan endast anfört en grund och denna avser att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den trots att den borde ha prövat rådets invändning om rättegångshinder ändå underlät att göra detta. Rådet anser att förstainstansrätten för det första varken följde ordalydelsen i artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) eller syftet med denna bestämmelse, och för det andra fattade ett beslut som stred mot dess egen rättspraxis, när den underlät att ta ställning till huruvida en fysisk eller juridisk person kan väcka talan om ogiltigförklaring av ett direktiv, innan den prövat målet i sak.

38 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

- upphäva den del av den överklagade domen vari förstainstansrätten slog fast att det inte fanns skäl att pröva rådets invändning om rättegångshinder, och
- fastslå att talan om ogiltigförklaring i mål T-125/96 inte skall tas upp till sakprövning.

39 SKV har yrkat att domstolen skall

— pröva invändningen om rättegångshinder som rådet anförde i första instans i mål T-125/96, och

— upphäva den del av den överklagade domen vari förstainstansrätten slog fast att det inte fanns skäl att pröva rådets invändning om rättegångshinder.

40 BI Vetmedica och Boehringer har yrkat att domstolen skall

— avvisa eller, i andra hand, ogilla överklagandet, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

41 Till stöd för sina yrkanden att överklagandet skall avvisas, har BI Vetmedica och Boehringer anfört följande. För det första vann rådet i egenskap av svarande bifall för sin talan i mål T-125/96, vilket enligt artikel 49 andra stycket i EG-stadgan för domstolen innebär att rådet inte kan överklaga domen. För det andra har BI Vetmedica och Boehringer anfört att överklagandet inte uppfyller kraven i artikel 225 EG, artikel 51 i EG-stadgan för domstolen och artikel 112.1 första stycket c i rättegångsreglerna, eftersom rådet inte klart angett på vilka punkter den dom som det yrkas upphävande av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för yrkandet om upphävande.

42 FEDESA har yrkat att domstolen skall

- avvisa överklagandet, eftersom det är uppenbart att det inte kan tas upp till sakprövning, och under alla omständigheter ogilla det, samt
- förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

43 Förenade kungariket har yrkat att domstolen skall

- ogilla överklagandet.

Upptagande av överklagandet till sakprövning

44 I artikel 49 första stycket i EG-stadgan för domstolen föreskrivs följande:

”Förstainstansrättens slutliga avgöranden samt avgöranden av den rätten som endast delvis avgör sakfrågan eller som avgör en rättegångsfråga om bristande behörighet eller något annat processhinder får överklagas till domstolen inom två månader efter delgivningen av det avgörande som överklagas.”

- 45 Rådet har överklagat domen i syfte att domstolen skall upphäva denna i den del den ansåg att det saknades anledning att pröva rådets invändning om rättegångshinder i mål T-125/96. I detta hänseende har rådet i sitt överklagande hänvisat till punkterna 143 och 146 i den överklagade domen.
- 46 Det ankommer på domstolen att självant pröva huruvida rådets yrkanden avser ett sådant avgörande av förstainstansrätten som kan överklagas enligt artikel 49 första stycket i EG-stadgan för domstolen.
- 47 I detta avseende påpekar domstolen inledningsvis att förstainstansrättens slutliga avgörande i mål T-125/96, i den mening som avses i nämnda bestämmelse, återfinns i punkt 3 i domslutet i den överklagade domen där förstainstansrätten avgjorde hela sakfrågan genom att ogilla de yrkanden som BI Vetmedica och Boehringer anfört i målet.
- 48 Rådet har inte ifrågasatt förstainstansrättens slutliga avgörande i mål T-125/96, som innebar bifall till rådets yrkanden.
- 49 Rådet måste därför i sitt överklagande anses hävda att det av punkterna 143 och 146 i domskälen i den överklagade domen, förutom förstainstansrättens ovannämnda slutliga avgörande följer ytterligare ett avgörande som kan överklagas i mål T-125/96, nämligen att förstainstansrätten, på sätt som avses i artikel 49 första stycket i EG-stadgan för domstolen, avgjorde rättegångsfrågan avseende invändningen om rättegångshinder.
- 50 Avgöranden av en rättegångsfråga som avser rättegångshinder, i den mening som avses i nämnda bestämmelse, är emellertid avgöranden som går den ena parten

emot genom att invändningen om rättegångshinder bifalls eller ogillas. Domstolen har således tagit upp ett överklagande av en av förstainstansrättens domar till sakprövning, eftersom rätten ogillat en invändning om rättegångshinder som en av parterna anfört mot en talan, trots att rätten senare i samma dom ogillade denna talan (se dom av den 21 januari 1999 i mål C-73/97 P, Frankrike mot Comafrika m.fl. (REG 1999, s. I-185).

- 51 Däremot framgår det inte av den överklagade domen att förstainstansrätten hade för avsikt att avgöra frågan huruvida BI Vetmedicas och Boehringers talan i mål T-125/96 kunde tas upp till sakprövning innan den ogillade talan. Tvärtom framgår det av punkterna 143 och 146 i den överklagade domen att förstainstansrätten fann att den inte behövde pröva rådets invändning om rättegångshinder, eftersom BI Vetmedicas och Boehringers yrkanden i mål T-125/96 ändå skulle ogillas.
- 52 Det ankom på förstainstansrätten att, såsom den gjorde, bedöma huruvida en god rättskipning, mot bakgrund av omständigheterna i målet, motiverade att talan ogillades i sak, utan att rådets invändning om rättegångshinder prövades, något som inte kan anses gå rådet emot.
- 53 Av vad som anförts ovan framgår att rådets överklagande inte avser något avgörande från förstainstansrätten som kan överklagas med stöd av bestämmelserna i artikel 49 första stycket i EG-stadgan för domstolen.
- 54 Härav följer att överklagandet skall avvisas utan att grunderna som åberopats av BI Vetmedica och Boehringer behöver prövas.

Rättegångskostnader

- 55 I enlighet med artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler, vilken är tillämplig i mål om överklagande enligt artikel 118 i dessa rättegångsregler, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. BI Vetmedica och Boehringer har yrkat att rådet skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom rådet har tappat målet, skall BI Vetmedicas och Boehringers yrkanden bifallas.
- 56 I artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna, vilken också kan tillämpas i mål om överklagande enligt artikel 118, föreskrivs att medlemsstater och institutioner som intervenerat skall bära sina egna rättegångskostnader. I enlighet med denna bestämmelse skall Förenade kungariket och kommissionen förpliktas att bära sina rättegångskostnader. I enlighet med artikel 69.4 tredje stycket kan domstolen besluta att andra intervenienter än medlemsstater och institutioner skall bära sina rättegångskostnader. FEDESA och SKV skall med tillämpning av denna bestämmelse förpliktas att bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

- 1) Överklagandet avvisas.

- 2) Europeiska unionens råd skall ersätta rättegångskostnaderna för Boehringer Ingelheim Vetmedica GmbH och C.H. Boehringer Sohn.

- 3) Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, Europeiska gemenskapernas kommission, Fédération européenne de la santé animale (FEDESA) och Stichting Kwaliteitsgarantie Vleeskalverensector (SKV) skall bära sina egna rättegångskostnader.

Rodríguez Iglesias

Jann

Macken

Colneric

La Pergola

Puissochet

Wathelet

Schintgen

Skouris

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 26 februari 2002.

R. Grass

G.C. Rodríguez Iglesias

Justitiesekreterare

Ordförande